

DEO DUCE
MEDITATIO S. EVANGELII.

DOMINICÆ 4. POST PASCHA

Additis S. Patrum dictis, Quæstio,
numq; aliquot decisione, ad uberiorem textus, cùm opus est,
explicationem, & Heterodoxorum refutationem.

QUAM

In Regia Aboensi Academia.

P R A E S I D E

DN. A E S C H I L L O P E T R Æ O
S. S. Theol. Doct. Profess. & Civitatis ejusdem Pastore.

*Examini subiicit, in Auditorio Majori, horis solitis
Ad diem Augustij 6. Anni 1651.*

ANDREAS MAG, KINNORÆUS VVest. Go.

Chrysost. hom. 77. in Iobin.

Magna, inquit, tristitia vis, & multa nobis opus fortitudine, ut ei affectui generosè resi-
stamus, & utilitatem inde, superfluis abiectis, consequamur, cum enim vel nos,
vel proximi peccant, tunc tristandum est, cum autem in humanos casus incidi-
situs, inutilis tunc est tristitia: quz cum discipulos non dum perfectos oppugnas-
set, considera, quomodo eos perterrendo arguit Christus.

Bernhard. ser. 21. in parvus.

Spiritus S. arguit mundum de peccato, quod dissimulat: De iustitia, quam non ordinat
dum sibi, non Deo, eam dat: De iudicio, quod usurpat dum tam de se, quam de
alii temere iudicat.

A B O E

Exudebat Petrus Wald/ Acad. Typogr. Anno. 1654.

Nobilissimis, Prudentiss: Clariß: Præstantiss: ac huma-
nissimis Viris ac Juventibus:

Nob. DN. JACOBO | Nob. DN. JOHANNI
Swart in Gundby & Hollawitz Ad Dagerby
Foglebroo.

DN. OLÄO S. VALENIO, Tava-
riae, Bothniae, Alandiaeq; Vice-Judici Provinciali, nec non
Regii Parlamenti, Aboæ quod est, Actuario prudentissimo, fau-
tori ac Nutrio meo liberalissimo.

DN. JACOBO P. CHRONANDRO,
Utriusq; Juris Licentiatæ longè Meritissimo Clarissimo.

DN. ERICO CHRISTOPH. MYRICIO,
Philosophiaæ studiolo per quam industrio, fratri meo in-
gerrimo.

DN. ANDREÆ O. LYNDEMANN
Maritimorum vestigialium Aboæ Logista maxime solerti.

Dominis fautoribus, promotoribus ac beuefacteribus
atatem venerandis suspiciendis, colendis: In
maxime debitum animi gratitudinis signum,
pro frequentissime acceptis beneficijs, substrata
Divina cum sit materia, has infcribere nondus
bitavi pagellas

Respondens.

ANDREAS M. KINNORÆUS.

M E D I T A T I O T E X T U S .
D O M I N I C A E 4. P O S T
P A S C H A

In Sancte & Summe Laudande Trinitatis, Patris, filii,
& Spiritus Sancti Nomine.

Scriptum est 2. Reg. 2. v. 9. & 10. Quod Sanctus Propheta Elias discessurus a suo discipulo Elisæo & alijs suis discipulis, illiq; hoc scientes ægrè id ferunt, ipsum sic consolatur: quod habiturus esset magna dona, beneficio illius Spiritus, quem Elias accepturus esset Elia discedente ab eo: Et quibus donis maximo usui esse possit Ecclesia Dei. Qua Historia docet pios & syuceros verbi Dei Doctores cogitare se mortales esse & proinde esse sollicitos, non de illo saltē tempore quo ipsi vivunt & præsentes sunt, sed etiam de pijs & sinceris in officio successoribus; operamq; cum primis dare, quantum in ipsis est, ne Ecclesia Dei, necessarijs & synceris Doctoribus unquam destituatur. Idcirco etiam Sanctus Elias, iiciens discipulum suum Elisæum fore utilēm Ecclesie Dei ministrum, impetrat ei a Deo dona magna. Sic & Christus Salvator noster cum ipse quoad visibilem cōversationem, cum discipulis suis, discessurus esset, quāli futuri essent concionatores in toto mundo aptiores, promittit eis paracletum Spiritum Sanctum, qui ipsos ad omnes officij partes obeundas redderet aptissimos, prōptissimos & peritissimos. De hoc in hodierni Evangelij textu audituri sumus,

O Remus autem Deum, ut hodiernum Evangelium ita mediari queamus, ut cedat in nominis divini gloriam, nobis in augmentum & incrementum doctrine, & bonorum operum, in spem & fiduciam, & tandem in eternam beatitudinem: Dicamus igitur. Pater noster &c.

EVANGEL. Joh. 16. a v. 5. ad 15. inclus:

Nunc autem vado ad eum qui misit me, & nemo ex nobis interrogat me, quo vadis? Sed quia haec locutus sum vobis, molestia impedit cor vestrum. Sed ego veritatem dico vobis, expedit vobis ut ego vadam. Si enim non abiero, consolator ille non veniet ad vos: Sin autem abiero, mittam eum ad vos. Et cum venerit ille, arguet mundum de peccato, & de iustitia, & de iudicio. De peccato quidem, quia non credunt in me. De iustitia vero, quia ad patrem vado, & post hoc non videtis me. De iudicio autem, quia princeps hujus mundi jam judicatus est. Albuc multa habeo quae vobis dicam, sed non potestis portare nunc. Cum autem venerit ille, qui est Spiritus veritatis, ducet vos in omnem veritatem. Non enim loquetur a se metipso, sed quemque audierit, loquetur, & quem futura sunt, annunciat vobis. Ille me glorificabit, qui de meo accipiet, & annunciat vobis. Omnia quemque pater habet, mea sunt. Propterea dixi quod de meo accipiet, & annunciat vobis.

Cbri-

Christus Salvator noster in ea nocte qua traditus est de illis, quarum jam institutio peragenda & implenda juxta prophetias, diligenter monet apud se presentes. In hoc Evangelio quidem dicit se ire ad eum qui misit ser & neminem discipulorum interrogare ac dicere: Quo vadis? Sed deditos eos esse curis & solicitudini, propter hoc verbum. Docet præterea eos immerito & sine causa ob hoc dictum Christos esse, quandoquidem eis hic abitus sit utilis. Et, si non abiisset, non veniret ad eos paracletus. Quod si verò abeat Christus, tum promittit se missurum eum. Describit præterea Christas, operationem hujus paracleti, videlicet quod arguet mun- dum de peccato, de justitia & de judicio. De peccato, quia non credunt in Christum. De justitia, quia Christus ad patrem abit & post hac uon videbunt ipsum. De judicio, quia princeps hujus mundi jam judicatus est. Præterea uicit Christus: paracletum instructurum disci- pulos in omni veritate, ut quæ vera & recta sint, in omnibus quæ ad salutem æternam pertinent, perfectè sciant; Idem inculcaturus eis quod Christus hactenus docuit & cujus memores esse non possunt, id Spiritus Sanctus suggesteret eis. Loquitur etiam de summa unitate & concordantia doctrinæ Spiritus Sancti cum sua doctrina, quodque Spiritus Sa- nctus omnia referat ad gloriam Christi. Deinde loquitur etiam de patre suo, quod filius omnia cum patre habeat, & pater cum filio. Quicquid igitur an- nuncia uerit Spiritus Sanctus, sive nomine patris, sive no- mine filii, id omne cedit in Christi & patris gloriam. Confirmatur arti-ulus fidei nostra de passione & morte Christi. Et de illius passionis & mortis fructu, videlicet donis

donis Spiritus Sancti. Confirmatur etiam tertius fidei articulus, de Spiritu Sancto; quod sit distincta persona & verus Deus, cum patre & filio, ab utroq; procedens. Excitamus etiam ad Grandum: ne nos inducas in tentationem, ut Deus nos in omni dolore consolatione sua reficiat.

P A R T E S.

1. Christi concio de suo abitu, abitusq; sui fructu & utilitate.

2. De Spiritu Sancti ministerio & operatione per discipulos, cum officio suo functioni essent.

Atq; hæ sunt istæ partes, quas hac vice breviter & simpliciter tractare constituimus: Omnipotens & aeternus Deus, Pater noster celestis dilectissimus, nobis omnibus benedictus, cunctaq; utiliter & fructuose cedere faciat.

P A R S P R I M A

In quâ meditamur:

I. Abitus ad patrem tempus.

Hoc indicat S. ^{Christus} Johannes, dicens: Nunc autem vado ad eum qui misit me. Quasi diceret: quod aliquoties vobis prædixi, aliquando me à vobis abiturum, sive quod idem est, vos me non viuros aliquundo. Pusillum, inquit Christus, & non videbitis me, quia ad patrem vado. Nunc, inquit Christus, impleo hanc propheticam, & qui dem hæc ipsa nocte. **Omnia quæ scripta sunt de filio homi-**

mittis implebuntur. Quod tradetur gentibus, illudetur
conspuetur, flagelletur, crucifigetur & occidetur. Nunc
hora est, amplius non expectand, nunc abeo ad eum qui
milit me. Genel. 22. Nunc verus Abrahami aries erit
capiendus. Nunc exaltabitur filius hominis, sicut Mo-
ses exaltavit serpentem in deserto. Nunc cerva à cani-
bus agitanda erit Ptal. 22. Nunc agnus ad mysticationem
ducendus Esa. 53. Nunc Jonas à ceto diglutiendus.

L. C. Quia commémorat S. Evangelista Christū
Sæpius locutum de sua morte: Aliquoties cum adhuc
longius abscesset illud tempus mortis ipsius. Aliquoties
etiam in hoc sermone, quem in ea nocte habuit, in qua
traditus est. Ut loquitur S. Johannes Evangelista, in
diversis capitibus. Utique nobis etiam non raro cogitan-
dum de migratione ex hac vita & statu. Utique cogitan-
dum saepius non habere nos hic manentem civitatem,
ac propterea de alio domicilio cura esto. Qui in hoc
mundo peregrinationem instituunt, non diu subsistendum
cogitant, cogitat de illis, quæ ante se sunt, non de illis, quæ
post se & à tergo relicta sunt. Hoc consideras Regius psal-
tes David orat Ptal. 39. Dece me domine quod mori me
oporteat; ut sapias h̄a. Qui in honestis & sublimibus officijs
sunt, & ad senium vergunt, cogitent. Nunc ciuius vado &
discendo ab hac vita, utinam dimitar in pace, utinam ali-
quid præstare & facere queam in Reipub. & Ecclesiæ emo-
lumentum & commodum. De proprijs rebus quidem
disponendum est & de domo; verum de Publicis major
cura erit, si cui Deus dedit prudentiam & potentiam pu-
blicum bonum promovendi. David senex, curam ha-
buit de ædificando templo post suam mortem, & quia i-
psi illud ædificare non licuit; congregata ad ædis ædifica-

tionem, successori Salomoni filio suo commendavit.
1; Paralip. 20. v. 9.

II. Christi mortis appellatio-

nem. Vocab Christus suam mortem, abitum ad eum qui misit se: Nunc, inquit Christus, vado vel abeo ad eum qui misit me. Erat Christus missus in hunc mundum, ut morte sua genus humanum, æternæ mortis regnum redimeret. Sic, inquit Christus, Deus dilexit mundum, ut filium suum unigenitum daret, ut omnis qui credit in eum, non pereat, sed vitam æternam habeat. Hic notandum quod hæc missio spontanea missio fuit etiam à parte filij Dei, non enim nolens mittitur. Dicit enim Christus: nunc vado ad eum qui misit me. Negat se vi hostium suorum rapi ad crucis supplicium, sed potius se, quasi gigantem, procedere de thalamo suo, ad sustinendum conflictum cum in ore. Psal. 45: Et quod tanquam bonus pastor, ut se nominat Joh. 10. Non fugiens lupum, sed ipsi in occiduum pergit, ne ditipiat oves: Sicut David ad defensionem iuvarum ovicularum leonem & ursum occidit. Quia & valutum illum Goliathum solis humi prostravit, intrepide illum adortus.

L. C. Christi abitus ad mortem sustinendam propter nostra peccata spontaneus est, non coactus. Quare intelligimus, Christi inenarrabilem amorem erga genus humanum. Magnum est magni amoris signum, non parcere auro, argento & munieribus, ad alius cuius redemptionem ex dura servitute, vel ex condamnatione ad mortem. Verum, si quis etiam seipsum tradat morti, quis hunc amorem dignis laudibus extollere potest? Redamemus itaq; Christum: nullis ex omnibus qua possidemus parcentes propter illius gloriam. Optamus

m̄us enim nobis tale cor & talem animum, qualem se pro omnibus habuisse testatur Rom.8, v. 35. & seq; usq; ad finein capit. .

L. C. 2. Optamus nobis etiam à Christo fiduciam & confidentiam intrepidè mortem obeundi. Hoc etiam cogitemus quod sit abitus ad Christum, ad visibilem sua- vissimam cum Christo conversationem. Cujus deside- rio ductus Apostolus, dixit: cupio dissolvi & esse cum Christo. Non itaq; nos terreat mors, cum ea nobis sit janua ad æternam vitam & suavissimam cum Christo perpetuam conversationem & familiaritatem..

III. Discipulorum præpo-
steræ & vanæ sollicitudinis de abitu Christi, reprehensio-
nem.. Nemo, inquit Christus, interrogat me dicen-
do: quo vadis? Quæ erit utilitas, cui bono erit hic abi-
tus! vos verò anxiæ estis propter abitum meum quia in-
quit. dixi vobis me abitum, repletum est cor vestrum
tristitia... Ita quidem doletis ob abitum meum, ut ni-
hil aliud consideratis, quam hoc unicum: vos destitutum
iri mea visibili præsentia, & illa commoditate, quam haec-
nus apud me habuistis. Non decet vos hoc solum cogi-
tare, sed porro respicere, quid opus habeatis & vos & os-
mnes homines. Considerate etiam Dei patris mei &
& meam voluntatem de hoc abitu, cogitate hanc non esse
vanam ; sed potius ut fiat voluntas Dei.

L. C. 1. Exemplum habemus in discipulorum præ-
posta & vana sollicitudine, dum ea de re sunt solliciti, de
qua debebant esse læti & bono animo, quod omnium no-
strum sit ingenium, quod saepius angemur & solliciti si-
m, ubi lætos esse oportuit: Et vice versa, quod illic sumus
fortes & animosi vel audaces, ubi decuisset nos esse hūiles.

Ita Apostolus de Coriathis scribit; Quod sunt ut filii obi-
multò magis decūsset hostes esse; 1. cor. 5. Orāndūs
itaq; Deus ut regat vias nostras. Ut caveamus vanum
dolorem. Simus occupati in necessarijs. Martha erat de-
multis sollicita, & illud quod maximè erat necessarium
neglexit. Suggerendum etiam Syracidis consiliū de fugi-
enda solitudine vana. Syr. 2. v. 1. & seq. Jactanda
curā nostra in Dominiū, & ipse faciet. Hoc docet
etiam Christus Matth. 9. Ubi vanam illatiū curam im-
probat, & iniuritem eam esse docet, si quidem non potest
quis sua cūra ultimā augete ad statuā suā. Quan-
do vero Christus beatos prædicat logentes & tristes, non
hoc vult, ut semper sint tales; sed cum tristes fuerint ob ad-
vertititates incidentes, detinant dolere, plorare & lamentari.
Scientes se in regno cœlorum gavituros, ubi Deus
abliuet omniū hominū Lacrymas. Paulus iubet
nos gaudere in Domino semper. Pgslip. 4. Ne sitis tolli-
citi, inquit Apostolus. Desiderium vestrum innotescat
Deo p̄ficatione, invocatione & gratiarum actione. Ad
pellendam verò tristitiam, amplectenda est cithara Davi
dica, canendo Psalmum: fugienda solitudo; Amanda
conversatio cum pijs hominibus.

SECUNDA PARS.

Hec de Christi abitu ad suum patrem dicta sunt:
De abitus fructu, in hac Secunda parte dicen-
dum.

In qua meditamur:

1. Clementem Christi assertio-
nem & doctrinam de abitus sui utilitate, Sed ego, in-
quis

q'at Christus, dico vobis veritatem: expedit vobis ut ego
abeam. Non est meus abitus yanus vel iniurialis. No-
lite cogitare de me, quod quidpiam sine gravi causa fa-
ciam. Nolite cogitare me velle mortem appatere, vel
quod tradere me velim morti, vel quod velim experiri
vires meas contra mortem; Sed sub est gravissima
causa.

L.C. Verissimum est quod Christi passio utilis fuit nobis
etiam simplex homo non ita plene hoc perpendere & medi-
tari queat. Non itaque passio Christi contemenda & pro
nihilo habenda, quali vana fuisset & nullam utilitatem
attulisset tecum. Gratias agemus Domino, quod abire
voluerit: Quod mori non recusaverit Pro nobis pas-
sus est, discipulina pacis super illum, & livore ejus sanati
sumus. Isa. 53 S. Apostolus quanti fecerit passionem
Christi, videtur 1. cor. 2. Cum dicit, se nihil ferme aliud
scivisse quam Jesum Christum & illum cru-
cifixum.

II. Publicam abitus Christi us
tilitatis memorationem. Si ego inquit, non abiero pa-
racletus non veniet ad vos, si vero abivero mittam eum ad vos.
Atque ut clarius patescat abitus Christi utilitas, indicat quid
utilitas spiritus S. secundum adferet toti mundo. Dicit enim:
cum veneris ille, arguet mundum de peccato, & de
iustitia, & de iudicio. Hunc suum sermonem Chri-
stus mox luculentius & plenius proponit, Dicens: De
peccato quidem, quia non credunt in me. De iustitia
vero quia ad patrem vado, & non amplius videbitis me.
De iudicio autem quia princeps hujus mundi jam judica-
mus est. Quibus quidem verbis Christi, de arguendo

mundo de peccato, de justitia & de judicio, docetur; quod
Spiritus S. valde utilis sit discipulis Christi & toti mundo
docentibus & discentibus: Videlicet, ut recte convincant ho
mines quod sunt peccatores, & graviter admonent de
peccati poenis; videlicet, aeternam damnationem, absq; o.
mni effugio subsequaturam, nisi fiat remissio & condo
natio. Deinde hic mox ostendit Christus mundum
homines in mundo, Judeos & gentes arguendos de pec
cato; Quia non credunt in Christum. Quod si itaq;
credant in Christum absolveantur a peccato. Arguen
dum, dicit Christus, mundum propter justitiam, quam
sibi fingit mundus tanquam coram Deo valentem, quam
tamen non habet. Ostendendum itaq; est muado, Ju
dæis & Grecis, quod non sit qui faciat bonum; Sicut
Apostolus id ipsum ostendit Rom. 3 v. 9. & seq. usq;
ad ver. 23. Docendum quod omnis justitia, quam Deo
placeamus, quam legi satisfiat, sit justitia Christi solum;
quam nobis acquisivit suo hoc ad patrem abitu, passione
mortis & resurrectione sua, & ascensione in cœlum, quam
etiam intelligit Christus per hoc, quod dicit: Et posthaec
non videbitis me. Hanc justitiam dicit Apost. nece*slati*
riani omnibus salvandis. Rom. 3. v. 22 Usq; ad fine
capitis. Quod Christus dicit mundum argendum de
judicio, innuit & ipse, quod diligenter & serio instruen
dus & vincendus mundus, omnes homines in mundo,
ne judicent Christum, ne scandalizentur in eo, sicut ju
dæi, nevè Evangelium pro stultitia habeant: Tale enim
judicium est a diabolo, qui hujus mundi princeps dicitur
qua multos (proh dolor) habeat sibi adsentientes, am
bulantes in lata illa via, qui ut antea victus a Christo sit, ita
nunc per mortem & resurrectionem prorsus vincendus
ejusq; caput conterendum, Quod etiam in extremo ju
dicio.

dictio manifestum erit, quod ille nihil possit contra Christum, vel eos qui Christi sunt, conatus itis omnibus efficere. Princeps huius mundi, ait Christus, jam judicatus est, Nullum est dubium quin de eo victoriam reportem salvemq; omnes in me credentes, & justitiam suam in mea morte & passione collocantes. Hi itaq; non judicandi haeretici, decepti, sicut diabolus persuadere vult mundo, quod siat tales, quale judicium impiorum est de pijs. Sap. 2. v. 21, 22. cap. 3. v. 2. cap. 5. v. 4. Apost. Paulus fatetur se, ante suam conversionem pravè judicasse de Christo & omnibus Christianis, quodq; blasphemus fuerit aduersus Christum i. Tim. 1. Sive ut loquitur Judas in Epistola sua v. 9. videlicet, judicium blasphemiae; Quod suum judicium blasphemum de Christo, ipse inquit ut ianpium & perversum damnavit, & eo ipso ita peccasse, et ait, ut non sit dignus dici Apost. verum, sit tamen Apost. gratia Dei i. Tim. 1 cor. 15. Sic Apost. Damasci, mox post conversionem, coepit arguere & demonstrare, quod Christus esset filius Dei, & ita judæos perverse sentientes & judicantes de Christo, convincebat Act. 9. v. 20, 21, 22. Arguet itaq; Spiritus S. per Synceros verbi ministros, mundum, homines in hoc mundo, de peccato, de omnibus quidem peccatis, praecipue vero de peccato incredulitatis; sicut dicit Christus Joh. 3. Qui crediderit in filium Dei, non peribit, sed vitam aeternam habebit. Qui vero non crediderit condemnabitur. Arguet Spiritus S. mundum, homines viventes in mundo, de justitia; ostendet propriam illorum justitiam non valere, sicut Christus dixit discipulis: Nisi justitia vestra abundaverit plus quam scribarum & Pharisæorum non potestis ingredi in Regnum Cœlorum. Matth. 5. Quartendam itaq; excellentem justitiam, vñ. Christi, ut

fiat nostra per fidem in Christum. Spiritus S. arguet mundum, homines viventes in mundo, de judicio; Offendit per ministros verbi, omnes illos male judicare de Christo, qui ipsum verum Deum non agnoscunt, sed pro nudo homine habent quod perversest est judicium Turcarum & Judæorum, nec non & aliorum quo que. Quod perversest est pravum judicium Satanam habet autorem, qui & ipso filio Dei in deserto jam fame laboranti persuadere satagit, quod non esset Jesus Christus filius Dei Matth. 4.

L. C. Quandoquidem Spiritui S. hoc adscribit Christus, quod ille arguet mundum de peccato, de justitia falsa & non valeente. De judicio perverso contra Christum, consequens est, ut dum ministri verbi in Ecclesia arguant mundum de iisdem peccatis, de justitia, de fiducia justitiae propriæ. De judicio iniquo de Christo, ejus persona, & officijs operis, audiamus tales redargutiones, cogitantes quod hoc sit ipsius Spiritus S. officium. Dicamus itaq;: Corripiat me iustus &c. Plat.

M. V. 5.

II. Privatam abitus Christi utilitatem Apostolos concernentem solum. Hanc describens Christus, dicit: multa habeo dicere vobis, sed non valetis ea portare nunc, cum v. venerit ille, Spiritus ille veritatis, ducet vos in omnem veritatem. q. d. Christus: Duram cepistis, discipuli, provinciam, Ducemini coram regibus & principibus, opus est praesenti animo. Opus est rerum & verborum in loquendo copia, savendum ne quid proferatur, quod mendacij argui vel convinci potest. Vellem adhuc vos informare de multis, verum video vos præ dolore non posse hoc nunc capere,

per te, idcirco misericordiam vobis Spiritum S. veritatis. Spiritus
is ducet vos in omnem veritatem, ut nunquam in vestris
cencionibus quicquam proferatis quod sibi non consta-
bit. Et ne timerent discipuli te auditores aliquid novis-
vel aliquid quod non spectaret unice gloriam Christi.
exemit discipulis tuatam metum & solicitudinem haec
in re, dicens: Non enim loquetur ex semetipso, hoc est;
contra me: nō n. loquetur contraria mea doctrinae, quā
vobis proposui haec; Sed quā audire sit loquetur, hoc
est: eadem proponet, quā ego proposui. Hic Spiritus quodq;
futura annunciat vobis; Ille me glorificabit; ille ex meo
sumet & anhuc dirabit vobis. Deinde certiores reddit disci-
pulos de suo patre, quod neq; etiā ille aliquid adversi per
Spiritum S. proferat vel revelet discipulis, ab illis quā
Christo protulit; Dicit itaq;: Omnia quā habet pater, mea
sunt. Omnia quā decreta sunt de genere humano salute,
āquē à me sit & patre meo decreta & conclusa sunt.
Iacoq; etiam: Spiritus S. quando patris iussa profert & vo-
bis annūciat, etiā mea iussa proponit. Et hæc ideo or-
tūs filii sunt decreta & plaeita de nostra salute, eadem
etiā S. S. nō quā una eodēq; est patris filij & S. S. Divinitas.

L. C. Vocati ad ministerium Ecclesiasticū, licet quidē
omnes merito recusat hoc onus, ut duram provinciam
& humeris suis imparē; tñ. non dubitent de Spiritus, S. tñ
auxilio; nō dubitent quā adest Spiritus S. juxa promissio-
nē Christi hodiēq;; nā quod prædicatur, est patris & Chri-
sti verbū. De salute nostra & vita æterna; eadē, in hoc ne-
gocio, volūtas patris & filij. Ergo idē Spiritus S. qui pro-
missus est disdiscipulis à Christo, is etiā nūc ministrat min-
istris verbis, licet non tanta donorū copia vel ita visibiliter;
Si quidē Spiritus S. velit glorificare Christū, ut glorificatus
Christus in eo, quod convertantur multi ab iniuitate sua;

de vijs suis malis ad Christum, & aeternū salver-
tur.

Vive & omnipotens Deus, Sanctifica corda nostra
Spiritu Sancto tuo. Ut te verè agnoscamus, invoce-
mus, metuamus, tibi verè credamus, gratias agamus
& obediamus, ne finas præstigijs diaboli extingui in
nobis lucem Evangelij, rege nos tuo consilio in omnibus
negotijs, quia filius tuus promisit, te potentibus datus
sum se Spiritum Sanctum, sicut scriptum est: Quanto
magis pater meus cœlestis dabit Spiritum Sanctum
potentibus se? Amen.

Benedictio, & Claritas & Sapientia, & Gratiarum actio, & Honor, & Vic-
tus, & Fortitudo, DEO nostro, in Secula seculorum, Amen. Apoc, 7:12

Q U Ä S T I O N E S

AN traditiones pontificioris, sunt illæ alijs temporibus Apostoliis
ad Christo revelanda? R. N.

Id omne quod ad salutis aeternæ rationem faciebat, à
Christo intigrè traditum: Nec particulariter saltem in-
dicatum; Quia Christus ipse Johannis 15. v. 15. expre-
sse dixerat: Omnia quæ audivi à patre meo, nota feci vobis:
quæ vero de cruce & martyrio, de persecutione pio-
rum cooperat dicere, ea quasi refecat, infirmitati luorum,
parcens.

2. An veteres rectè ex his verbis: non loquetur à semetipso,
& propositi. S. S. cù patre & filio demonstrare conati sunt? R.
Prosper in sententiis suis sent. 366. Sic debemus, inquit, accipere, quod
de spiritu S. dictum est. Non enim loquetur à semetipso, sed quæcumque audie-
rit, loquetur: ut intelligamus eum non esse
à semetipso.

